

**ПЕРЕМОЖЦІ І (ВІДБІРКОВОГО) ТУРУ
КОНКУРСУ НАУКОВИХ РОБІТ
КУРСАНТІВ, СЛУХАЧІВ І СТУДЕНТІВ
ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ МВС
У 2014/2015 НАВЧАЛЬНОМУ РОЦІ**

ДЕРЖАВНО-ПРАВОВА НОМІНАЦІЯ

**Міф як інструмент формування іміджу органів внутрішніх справ в
Україні**

Телешун Я.С., студент освітньо-кваліфікаційного рівня «Магістр» філософського факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка, студент освітньо-кваліфікаційного рівня «Магістр» навчально-наукового інституту заочного навчання НАВС
Науковий керівник: доктор юридичних наук, доцент *Заяць Н.В.*

Початок другого десятиліття ХХІ століття характеризується новими соціально-економічними, політичними викликами на Євразійському просторі. Ряд країн були охоплені економічними кризами, громадянськими та етнічними конфліктами, природними і техногенними катастрофами. Україна не є виключенням. Про це свідчать події на Майдані, які отримали назву «Революцією гідності», подальший громадянський конфлікт і зовнішня інтервенція та затяжна економічна криза.

Всі ці події спонукають українське суспільство до пошуку нових моделей реформування державних інститутів у взаємодії з громадським сектором. В першу чергу, це стосується реформування системи судочинства та силових органів влади.

Питання реформування Міністерства внутрішніх справ України - це питання не одного дня. Адже проведення реформ в МВС, кількісний склад, яких згідно із чинним Законом України «Про загальну структуру і чисельність Міністерства внутрішніх справ України», становить (за винятком Внутрішніх військ) 324,4 тисячі осіб [2], - це довготривалий процес. Одночасно, впровадження реформ ускладнюється ще і високим рівнем недовіри населення до органів внутрішніх справ. Зокрема, про це свідчать результати європейського соціологічного дослідження, що проводилося у 2011-2012 роках у багатьох країнах, включаючи Україну. Рівень довіри до міліції в Україні істотно поступається рівню довіри до поліції у країнах Європейського Союзу. Так, відповідаючи на питання: «Якою мірою Ви довіряєте міліції (поліції)?», де відповіді давалися за 11-бальною шкалою — від «0» («зовсім не довіряю») до «10» («повністю

довіряю»), громадяни України оцінювали свій рівень довіри до правоохоронців у середньому 2,5 бала. А, наприклад, жителі Великобританії — 6,2 бала, Бельгії — 6,0 бала, Франції — 5,6 бала, а сусідньої з нами Польщі — 5,4 бала [7]. За таких умов важливим елементом реформування органів МВС України є питання щодо іміджової роботи в органах і підрозділах міліції.

Імідж (від латинського *imago* та *imitari* - імітація та імітувати) - уява громадськості про структуру, товар, послугу, людину, що цілеспрямовано формується в масовій свідомості за допомогою PR-заходів, пропаганди та реклами [5, с. 49].

Важливим чинником формування сприятливого образу про силові органи є створення міфів. Так, В.І. Оліфер зазначає, що, формуючи імідж, необхідно його особисті якості підводити під ті уявлення про «стражів правопорядку», які вже «записані» у пам'яті аудиторії. При цьому слід приділяти увагу переходам від раціонального до емоційного впливу. У зв'язку з цим імідж здатний «дописуватися» у реальні події характеристики, яких немає насправді. У цьому контексті В.І. Оліфер пропонує варіанти символічних переносів впливів. «Перенос на найбільш високий ієрархічний контекст». «Перенесення на історичний контекст». «Міфологізацію», тощо [4].

Незважаючи на достатньо часте застосування поняття «міф» немає єдиного підходу до його визначення. Для Ролана Барта міф - це, перш за все, повідомлення і комунікативна система, де міф розкривається через знакову систему. За його словами, «матеріальні носії міфічного повідомлення (власне мова, фотографія, живопис, реклама, ритуали, предмети і т. д.), якими б різними вони не були самі по собі, як тільки вони стають складовою частиною міфу, зводяться до функції визначення, всі вони представляють собою лише вихідний матеріал для побудови міфу; їх єдність полягає в тому, що всі вони наділяються статусом мовних засобів» [1, с. 73].

В свою чергу британський політолог Крістофер Флад, узагальнивши роботи попередників, запропонував більш гнучкий підхід до інтерпретації поняття «міф». Він визначає міф як «ідеологічно марковану розповідь, що претендує на статус істинного уявлення про події минулого, теперішнього та прогнозованого майбутнього і сприйняте певною соціальною групою як вірне в загальних рисах» [6, с. 43]. Відповідно до інтерпретації британського дослідника, політичний міф знаходиться на стику ідеології і «священного міфу» (апелує тут до релігійних уявлень), а «міфотворчість відбувається на тлі складних, мінливих відносин між вимогами до цілісності, солідності міфу, його ідеологічним наповненням і його сприйняттям конкретною аудиторією у конкретному історичному контексті» [6, с. 10].

Тобто узагальнюючи підходи до розуміння міфу можна зробити висновок, що сучасний міф - це статичний образ, який спирається на вірування і дозволяє впорядкувати й інтерпретувати факти і події, структурувати колективне бачення сьогодення і майбутнього [3, с.4].

Основними властивостями міфу є:

- поліморфність - один і той же набір символів може бути присутнім в різних міфах, а одна і та ж тема міфу може мати різну направленість, чисельність і різне емоційне сприйняття;
- обмеженість - міф використовує обмежену кількість символів, але в міфах можливі їх численні комбінації;
- абстрагованість - міф не співвідноситься з емпіричною дійсністю;
- фундаментальність віри - міф спирається на припущення, не вимагаючи їх перевірки незалежно від їх істинності;
- статичність - міф не співвідноситься з історичним і соціальним часом, він живе у своєму власному часовому вимірі.
- У сучасному суспільстві створення міфів в комунікаційному процесі відбувається за допомогою кількох прийомів:
 - змішання умов і можливостей уявних світів і контексту їх матеріального втілення;
 - цілеспрямованої активізації масової свідомості, яка пов'язана з його архаїзацією;
 - створення інституту «інформаційних місіонерів», тлумачів, тих чи інших подій, фактів, явищ;
 - емоційної дестабілізації.

З усіх можливих сюжетів міфу можна виділити дев'ять основних тем: «про змову», «про золотий вік», «про рятівника (месію)», «про єдність», «про індивідуалізм та свободу особистого вибору», «про нейтралітет», «про незміну природу людини», «про відсутність соціальних конфліктів», «про плюралізм ЗМІ».

Отже можна зробити висновок, що міф - це статичний образ, який спирається на вірування і який дозволяє упорядкувати і інтерпретувати факти і події, які викликають замішання, структурувати бачення колективного теперішнього і майбутнього. І саме міф є тим важливим інструментом, який може поліпшити імідж органів внутрішніх справ у процесі їх реформування в Україні.

Список використаних джерел:

1. Барт Р. Миф сегодня // Барт Р. Избранные работы: Семиотика. Поэтика. — М.: Прогресс; Универс, 1994. С. 72—130.
2. Закон України «Про загальну структуру і чисельність Міністерства внутрішніх справ України» // Голос України від 09.02.2002 № 27.
3. Мутовкин Л. А. Политические мифы в процессе манипуляции сознанием [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.promgups.com/blog/wp-content/uploads/2006/12/10.pdf> с.4
4. Оліфер В.І. формування позитивного іміджу співробітника ОВС // Науковий вісник НАВСУ. - 2003. - Вип.2. - с. 266-273.

5. Ситник О.І. Консерватизм: генеза ідей / Волинський ін-т економіки та менеджменту. - Луцьк : Надстиря, 2000. - 62 с.
6. Флад К. Политический миф. – М.: Прогресс_Традиция, 2004. – 263 с.
7. ESS Round 5: European Social Survey Round 5 Data (2010). Data file edition 2.0. Norwegian Social Science Data Services, Norway - Data Archive and distributor of ESS data [Електронний ресурс] // European Social Survey. – Режим доступу : <http://www.europeansocialsurvey.org/>

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВА НОМІНАЦІЯ

Відводи у кримінальному провадженні

Червінська С.О., курсант навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів слідства та кримінальної міліції НАВС

Науковий керівник: доктор юридичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України *Удалова Л.Д.*

Розглядаючи проблематику даного питання вважаю за потрібне підкреслити наступне: пріоритетність прав людини у сфері кримінального судочинства впливає із його завдань, визначених у ст. 2 КПК України. Одним із таких завдань є охорона прав, свобод і законних інтересів учасників кримінального провадження. Відтак, для того, щоб зазначене законодавче положення не перетворилося на декларацію, необхідно запровадити дієвий правовий механізм його реалізації.

Забезпечення прав і свобод особи у кримінальному судочинстві, а також створення умов для їх практичної реалізації є тим критерієм, за яким оцінюється рівень демократичного розвитку будь-якої держави і суспільства в цілому, та найважливішою на сьогодні проблемою як внутрішньої, так і зовнішньої політики усіх держав світу.

У питаннях регулювання кримінальних процесуальних відносин, особлива роль як у теоретичному, так і практичному аспектах відводиться інституту відводів, оскільки останні, по суті, являють собою основні положення, що визначають систему процесуальних цінностей, усю побудову неупереджених процесуальних відносин.

Діяльність суб'єктів кримінального провадження підпорядкована виконанню завдань кримінального судочинства, серед яких постановлення законного і обґрунтованого вироку є ключовим. І це прямо пов'язано з їх неупередженістю.

Під час забезпечення вимог процесуальної форми щодо недопущення сторонніх впливів на прийняття процесуальних рішень в кримінальному процесі України законодавцем закріплено інститут відводу, який передбачає інструменти усунення упередженої посадової особи від судового розгляду провадження та здійснення розслідування по ньому, сприяє підвищенню рівня довіри